

El Bassegoda, amb la Plana als seus peus, vist des del camí que s'enfila a Talaixà. Foto de Jordi Gironès.

 www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 13 setembre

Presentació de la nova activitat SEAS Trial Running a càrrec de David Buenacasa a les 20 h

— 14 setembre

Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu a les 21 h

— 29 setembre

Excursió al pic de la Coma d'Or (Arieja) amb sortida del Parador a les 7 h

— 29 setembre

Primera Excursió en Família «Les fonts de Collserola». Sortida del Parador a les 9 h. Reunió prèvia el 27 a les 19.30 al local

— 6 octubre

18a Caminada Popular de la SEAS per Collserola a les 9 del matí des del Pati del Roure de l'Ateneu

— 8 octubre

Obertura de l'exposició «Paisatge i traç a través dels butlletins de la SEAS» al Centre d'Interpretació Municipal (CIM) de can Ginestar. Estarà oberta fins al 3 de novembre

— 12 i 13 octubre

Excursió del Grup Veterà a Núria i Comadevaca (Ripollès)

— 18 octubre

Conferència «Minerals i roques: la gènesi dels jaciments minerals» per Lluís Solé Sugrañes

— 20 octubre

Excursió al santuari del Coral i la Menera (Vallespir) amb sortida del Parador a les 7 h

— 20 octubre

Excursió en Família al Montseny

— 24 octubre

Acte de presentació de l'exposició «Paisatge i traç a través dels butlletins de la SEAS» al CIM a les 20 h

— 27 octubre

Excursió matinal a la sèquia de Manresa (Bages) amb sortida del Parador a les 7 h

— 8 novembre

Conferència «La mineria prehistòrica i antiga» per Manel Edo

— 9 novembre

Excursió del Grup Veterà al tossal del Faig (Alt Urgell)

— 10 novembre

Excursió al Rocacorba (Pla de l'Estany) amb sortida del Parador a les 7 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

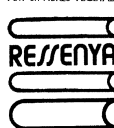
Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

LLIBRERIA RESSENYA
Creu 54. Tel 933710843

IMMACULADA AMAT / JUST AMIGÓ / MARCEL-LÍ CAMATS / FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.308 Setembre/Octubre 2013

NOVES ACTIVITATS ENGRESCADORES

Romi Porredon Capdevila

No es pot negar que la SEAS és una entitat dinàmica. Ofereix una tal diversitat d'activitats i sortides envejable, sostingudes sempre per uns valors ètics sovint poc freqüents en el món revolt i desconcertat que ens toca de viure. El grup humà que la configura és una pinya de mires obertes que té ben presents els objectius que tothora defineixen la filosofia central del món de l'excursionisme: conèixer i estimar la natura i el país amb no poques dosis de solidaritat, autonomia, col·laboració, aprenentatge i caliu humà.

Però fa temps que la vista de la piràmide d'edat del nostre cercle posa en evidència una realitat: el gruix de la base social el constitueix una franja d'edat madura i, per tant, dona fe de la manca de l'element jove. Fa anys que se'n parla i es debat en Junta, i també en l'assemblea ordinària de socis és matèria recurrent. I no és pas que no s'hagin fet passos. Cal recordar en especial els anys 2007 al 2009 que la Muntsa Prat endegà un grup de joves de muntanya.

El proppassat curs, fent memòria que el tema era un dels objectius primordials de la nova junta, s'acordà que calia constituir una comissió específica a fi de reprendre el debat. La coneixença d'una jove sòcia, monitora de l'agrupament escolta Martí Luter King, va propiciar una primera trobada prou productiva, ja que s'hi va concretar compromisos de relació operativa a dues bandes i ells s'obligaven

a elaborar una enquesta amb la finalitat que poguéssim conèixer de prop les activitats que avui motiven el jovent. Posat fil a l'agulla, la Maria Bardají va demanar de fer un treball de camp amb un grup d'escoltes i de gust se'ls va oferir cooperar en la senyalització del camí de Santa Creu d'Olorda. Via oberta, doncs.

A partir de la trobada, la flamant comissió, guiada per l'experiència del soci Jordi Pla, concretava una activitat nova, dirigida a pares i fills joves, dita «Excursions en família», que pretén instruir la mainada en el món i la filosofia de l'excursionisme i compartir-ho en família. L'objectiu bàsic és que els infants arribin a conèixer diversos indrets del nostre país, intentant al mateix temps que s'ho passin bé gaudint del paisatge, de l'activitat esportiva i de propostes lúdiques variades. S'ha pensat en excursions adaptades a una edat aproximada entre els 7 i 12 anys, amb recorreguts d'uns 6 o 7 quilòmetres i d'un desnivell màxim d'uns 200 metres. Se n'ha fet ja divulgació a les AMPES, al Cau, l'Esplai, Casal de joves, i a les publicacions locals. El divendres 27 de setembre es farà una reunió per comentar el programa de les 3 excursions del 1r trimestre.

D'altra banda, David Buenacasa va exposar a la Junta l'atractiva proposta d'endegar a la SEAS un grup de corredors de muntanya amb una filosofia que vol anar més enllà del simple fet de «córrer». Entusiasmats per la idea, arrenca SEAS Trail Running, projecte que es donarà a conèixer en la sessió informativa del divendres 13 de setembre.

A les envistes d'un altre curs, la SEAS endega, il·lusionada, dues activitats engrescadores que aspira a veure consolidades. Si fos així, podríem convenir que el futur de la SEAS està assegurat?

EXCURSIÓ AL PUIG DE BASSEGODA

Ramon Prat Bofill

El dissabte 26 de gener, a les 7 del matí, en Jordi de la Riva, en Pere Pascual, en Joan Anton Pera, en Manu Llabrés, l'Enric Vendrell, en Pep Gil i en Ramon Prat em prenem camí des de Sant Just Desvern cap a l'Alta Garrotxa. Fa una pluja fina, però el pronòstic és de millora progressiva del temps al llarg del dia, tot i que s'anuncien nevades i vent molt fort als cims del Pirineu.

Cinc minuts després de les vuit, fem parada a Torelló per recollir en Fortià Prat, que s'afegeix al grup. Enfilem cap als túnels de Bracons. El paisatge en aquesta hora del matí és esplèndid: a mà esquerra s'alcen els cims prepirinencs de Bellmunt, el Puig Tossell i el Puigsacalm, imposants. Aquí no ha plogut i el cel s'esclareix. Tindrem bon dia.

A la Vall d'en Bas, ja a la Garrotxa, observem les boires que tapen del tot el Pirineu. Travessem Olot i seguim la ruta cap a Castellfollit de la Roca, Montagut i Sadernes, on ens espera en Jaume Franco, que ha vingut des de Camprodon. Són les nou tocadetes i és l'hora d'obrir les portes de l'hostal de Can Galceran. Mirem els mapes i les descripcions que tenim de l'excursió. Hem de continuar la pista cap al nord, a buscar un dels aparcaments a tocar el pont de Valentí i l'antic hostal de ca la Bruta. Pugem als cotxes i avancem en direcció a l'aparcament assenya-

lat, pel camí que ressegueix els «crenyys i gorges de Sadernes, on s'hi veu encara l'encinglada cova des de la qual diu que un temps el Bisbe pasturava el seu ramat i beneïa, per damunt de l'avenc, a les verges del Senyor arraulides en son convent de Coll-Roig», com va descriure Marià Vayreda en el pròleg de La Punyalada (1904).

Esmorzem i ens equipem bé, perquè hi ha molta humitat i fa força fred —no més de dos o tres graus—. En Jordi i en Pere repassen una vegada més el mapa: diuen que «seguirem cap al nord el camí que voreja la riera de Sant Aniol fins a empalmar amb el GR-11 que ve de Talaixà i de Sant Aniol d'Aguja. D'allà, seguirem en direcció a llevant cap al coll Roig, coll de Principi i un cop allí, directes al cim del Bassegoda». Ens esperen, però, unes quantes hores de camí i una pujada acumulada de 1.190 metres.

Comencem a caminar a tres quarts de deu en punt. Just passat el darrer dels aparcaments, deixem la pista encimentada i prenem, a mà esquerra, un camí ample que baixa cap a la riera i que està tancat amb una cadena. La travessem sense mullar-nos els peus, perquè una presa de més amunt té l'aigua retinguada. Sembla una mica perdedor, però els senyals grocs ens van indicant perfectament el corriol que hem de seguir. Es va aclarint el dia i la vista se'ns en va vall endins i cap als cims que tenim a banda i banda. Aixequem els ulls i veiem, encimbellada, l'ermita de Sant Feliu de Riu, com guaitant tota vigilant des del caire d'un espadat estant. El camí passa enmig del que va ser una antiga farga i, poc després, pel costat de les restes d'un molí. Només unes parets de pedra,

Seguint la riera de Sant Aniol amb el pont penjant de fusta al fons. Foto de Jordi de la Riva.

mig aterrades i colgades per la vegetació, testimoni de dues antigues activitats pròpies de l'autonomia que antigament tingué la vida muntanyenca catalana. Tornem a travessar la riera i encara no a dos quarts d'onze, arribem a la petita presa del Gomarell. L'aigua, netíssima, cristal·lina, reposa sobre un fons de riu que passa d'un verd claríssim a tons canyella o lleument ataronjats. Val la pena una aturada per contemplar tanta transparència i quietud que encisa la mirada i el pensament!

Ens enfilem una mica, poc, i continuem resseguint el sender que transcorre pel costat dret de la riera aigües amunt, per la gorja del Citró. El terra és tot de pedra molt rellosca; cal anar alerta, un mal pas podria esguerrar-nos el dia. Entrem poc a poc al bosc. Hi predominen l'alzina i els boixos, i hi ha algun boix marí, grèvols i molta heura. La vegetació és espessa, com ho serà durant tota l'excursió. És el paisatge atapeït, solitari, feréstec i misteriós de l'Alta Garrotxa.

Retornem a la riera, la travessem per una palanca força nova damunt d'uns gorgs d'aigua transparent i la tornem a travessar una vegada més per damunt d'unes passeres de pedra a l'indret del Goleró.

Camí amunt, deixem a mà dreta el mas el Prat, del qual només queden just quatre mitges parets de pedra, i tocadés les onze arribem a la cruïlla amb el GR-11. Un cartell indicador ens diu que tenim Sant Aniol d'Aguja a 15 minuts i Talaixà a 1 hora i mitja. Som encara no als 400 metres d'alçada i hem de pujar fins als 1.373 del puig de Bassegoda; pensem que d'un moment a l'altre el camí s'ha d'enfilar. Parem uns moments per comprovar sobre el mapa on som. Seguirem cap a la dreta, mirant cap a llevant, per a endinsar-nos en el Bac del Mas del Forn fins al coll Roig. Ens guiarem pels senyals vermells i blancs. Com que prenc alguna nota a la llibreta que m'he tret de la motxilla, algú comenta que seria una bona feina tenir una crònica de cada excursió de la SEAS. Penso per un moment que en podríem fer una de la d'avui i em deixo la llibreta a la butxaca per poder continuar la presa d'apunts més fàcilment. Reprenem el camí i travessem, encara una vegada més, la riera de Sant Aniol per unes passeres.

Encara no a un quart de dotze comencem a enfilar-nos de veritat. El camí segueix fent ziga-zagues durant prop de mitja hora fins a assolir un petit coll, on trobem una fita alta construïda amb pedres. Cara amunt parlem poc. Hem pujat gairebé 300 metres més. Davant mateix, tapat per un capell boirós, tenim el Martanyà, que supera per poc els mil metres. Fa estona que sentim lladrar els gossos i finalment trobem un caçador. Espera el

6 ACTIVITATS

porc, ens diu. És d'una colla de Torelló que s'ajunta de vegades amb la colla de Montagut. Hem arribat al coll Roig, escenari privilegiat de tants fets de La Puntalada. Som al punt de migdia i el cel no s'esclareix. A una banda, la de ponent, el clot de Coll Roig; a l'altra, la de llevant, i als peus mateix del puig de Bassegoda, tot cobert per boires, el profund i misteriós Bac de Principi, amb el torrent del Tumany i l'antic mas del mateix nom, avui just algunes pedres que n'assenyalen les restes. Quins noms!, penso. Són fermes i durs, com ho és el paisatge.

Transcorrem pel domini de Principi: Sant Vicenç de Principi, a mà esquerra, però que no arribem a veure; l'antic casalot de Principi i el Corral de Principi. Devia ser una casa important. Se'n conserva part de la façana i encara alguna teula, però del cantó de muntanya l'engoleixen les hores i la vegetació. De quantes i quantes vivències van ser testimoni aquestes pedres, en un indret tan allunyat de qualsevol poble! És difícil d'imaginar aquestes cases plenes de vida, unes feixes conreades i uns animals amunt i avall tot el dia. Diu Estantislau Torres, a El Pirineu: «Can Principi és, de tota aquesta contrada, una de les masies abandonades —i ja en ruïnes— que produeix més tristesa. No sé per quin motiu, el nom —Can Principi— ja infon un cert respecte. La situació, en un vessant assolat, dominat pel Bassegoda, damunt de la salvatge clotada del torrent de Tumany, té un punt de majestuositat».

Abans del Corral de Principi, trobem un roure i un faig antiquíssims, bellíssims, l'un a pocs metres de l'altre. Hi fem fotografies. Guaitant cap al sud-est, al fons, lluny, sembla albirar-se Talaixà, o potser

Sant Miquel d'Hortmoier, és difícil de concretar-ho sense dedicar una estona al mapa. Davant nostre, boscos, cingleres i més boscos.

Conversem, tot caminant, sobre les nostres feines i ocupacions, sobre els fills i algú també dels néts. Parlem del camí, de la pujada que fa i entorn de coses de la vida de cada dia, de vegades intranscendents, però que ens produeixen alegries o ens amoïnen.

A un quart de dues arribem al coll de Principi. El punt és bonic per fer-hi aturada, un coll simbòlic, un indret poètic envoltat de pins. Va ser el punt escollit per la gent del país per a instal·lar-hi una placa en record de qui fou el darrer trobador de la Garrotxa, l'Alfons Faig Renart, en Fonso de Lliurona, barber, carboner, pagès i músic de muntanya. Hi ha polsim de neu al terra, és de la nit passada.

Poc després del coll abandonem el GR i el pinetar i enfilem la darrera pujada, entre alguns faigs, per un corriol poc definit. En poca estona hem de pujar gairebé 250 metres, de manera que el pendent és fort. Als peus del darrer enfilall rocós esperem en Jaume i l'Enric, que han perdut el camí i busquen el pas cap al cim per un fals accés. Ens retrobem i enfilem tots plegats els tres passos de grimpada —facilitada per ganxos i cadenes— fins a arribar al cim a les dues en punt.

Fa vent, però no gaire fort, i força fred. L'aire és net, molt net. Hi ha alguns núvols dispersos arreu, muntanyes i planes avall. La sensació que produeix haver arribat a dalt és difícilment descriptible en paraules; diríem que és agradable, de pau, d'alliberament, de satisfacció

Assolint el cim del Bassegoda. Foto de Jordi de la Riva.

d'haver aconseguit l'objectiu amb esforç i tenacitat, però només qui puja muntanyes sap el que se sent quan s'arriba al cim.

Damunt d'un bloc de pedra hi ha una placa del Centre Excursionista d'Olot que reproduïx un fragment de les paraules amb què Marià Vayreda va començar el pròleg de La Punyalada: «Dalt del puig de Bassegoda, com posat exprés per a confort de l'excursionista afadigat, hi ha un canapè de blaníssima herba i sòlid respatller de pedra (la inscripció s'atura aquí), on algun temps jo m'hi asseia sovint, contemplant sempre amb el mateix interès el grandió panorama que s'estenia a mos peus».

L'entorn és meravellós: entre ponent i el nord, el Canigó, completament tapat per bromades grisoses, pesants, imponents, denses, que s'estenen cap al cim del Comanegra i del Costabona, més a ponent. Però de mica en mica, s'obre la taparada i al fons es deixen veure, ara si ara, no els cims nevats del Puigmal, del Basti-

ments, els Fajols i el coll de la Marrana. Una visió fantàstica, meravellosa, única. Quina imatge, la de les carenes pirinenques des del Bassegoda estant!

Cara al nord, més enllà del puig Salarça, al cantó solell de les valls, els poblets de Sant Llorenç de Cerdans i Costoja, a prop l'un de l'altre. Veïem cases, ruïnes, ermites que es drecen entre serrats, cingleres i planes. Tot és quiet, molt quiet, i ningú enlloc. Però els camins que porten d'una a l'altra banda del Pirineu guarden en secret, contra la soledat, el trepig, les converses i riallades dels francesos, que de costum venien en pelegrinatge per Pasqua Granada a fer les ofrenes a Sant Aniol d'Aguja.

A quarts de tres decidim emprendre la tornada. És tard i si no ens afanyem podríem arribar de fosc als cotxes. No encertem el camí i en Pere i en Jordi asseguren que hem passat de llarg el corriol de baixada en passar per la tartera. Retornem, costa amunt, fins a trobar-la. Ara sí, sembla que per aquí en sortirem, tot i que en Pere assegura que aquest no és el camí bo. Som al pendent anomenat de les Clopeteres (Corbateres?); és pronunciat, amb bosc a banda i banda, i el pedregar és molt inestable i relliscós. Hi ha passos en forma de canalera i alguns marges de força mal baixar. Passats dos quarts de quatre arribem al coll de Riu, just per sota dels mil metres. El punt és bonic, obert, envoltat de pinedes. Aquí trobem la pista forestal ampla que va cap a Sant Feliu de Riu i Sadernes, i que empalma metres amunt amb la que ve d'Albanyà.

«Xerrant, xerrant, ens equivoquem de camí», diu en Jordi. En un revolt pronun-

Dalt del cim del Bassegoda. Drets: Pere Pascual, Jaume Franco, Ramon Prat, Joan Pera, Jordi de la Riva i Pep Gil. Ajupits: Manu Llabrés, Enric Vendrell i Fortià Prat.

ciat de la pista, pendent avall, no ens hem adonat del corriolet que calia prendre a mà dreta i de poc que no ens perdem. Baixem pel mig del bosc d'alzines, avall, avall, fins que poc abans de les quatre som ja al santuari de la Mare de Déu de les Agulles, una església romànica del segle XII amb unes ruïnes al costat: «diuen que aquí hi venien les dones a canviar les agulles que duïen per cordar els vestits»; és una llegenda, aneu a saber.

No ens entretenim gaire, unes fotos i camí avall, cap als collets de la Caseta i del Vinardell. Més ruïnes. Seguim sempre guiats pels senyals grocs fins a arribar a les esplèndides planes de la vall de Riu. Hi pasturen les vaques, gairebé quietes. Semblen de raça bruna, o potser una barreja, i quan passem pel seu costat, de ben a prop, miren i gairebé ni es mouen. Travessem pel mig de ca n'Agustí, una pairalia gran de muntanya, magnífica,

robusta, des d'on contemplem, majestuosament solitaris, darrere nostre, i una darrera vegada, el puig de Bassegoda, el Martanyà, encinglerat, i les bosquíries i fondalades més feréstegues de l'Alta Garrotxa. Ca n'Agustí té història, molta; era pas obligat de contrabandistes i de ben segur que hostatge de carlins.

A la vall de Riu hi abunden els castanys. Ara són pelats, però les fulles seques del terra són el testimoni evident d'aquests arbres. Ja no fa sol, es va fent tard, i sentim damunt nostre el pes d'aquestes muntanyes enigmàtiques, la força de tanta vegetació i la llum del sol esmorteïda, de posta.

Poc després de les cinc de la tarda hem retrobat el camí que hem seguit el matí. Hem tancat el cercle i som ja a prop dels cotxes. Hem caminat força. És tard i ja fosqueja.

LA MINERIA A CATALUNYA: PASSAT, PRESENT I FUTUR

TEMPORADA 2013-1014

Setembre	29	Excursió: pic de la Coma d'Or (Arieja)
Octubre	18	"Minerals i roques: la gènesi dels jaciments minerals" per Lluís Solé
	20	Excursió: santuari del Coral i la Menera (Vallespir)
Novembre	8	"La mineria prehistòrica" per Manel Edo
	10	Excursió: Rocacorba (Pla de l'Estany)
Desembre	13	"Patrimoni miner i geològic de Catalunya" per Josep Maria Mata
	15	Excursió: massís de Garraf (Garraf)
Gener 2014	10	"La mineria del ferro i les fargues catalanes" per Marta Sancho
	12	Excursió: Girona, Palagret i Julià (Gironès)
Febrer	7	"El boom de la minera en la primera meitat del segle XX: Pirineus i Priorat" per Joan Carles Melgarejo
	9	Excursió: Falset, mines de Bellmunt i Gratallops (Priorat)
Març	7	"El salí de Cardona i les mines de potassa" per Albert Fàbrega
	9	Excursió: Cardona (Bages)
Abril	11	"Materials energètics" per Sergi Falguera
	13	Excursió: muntanyes de Prades (Conca de Barberà)
Maig	9	"Petroli i gas davant la crisi energètica" per Mariano Marzo
	11	Excursió: mines de Peguera (Berguedà)
Juny	1	Excursió: Puig Lluent (Berguedà)
	15	Excursió de cloenda

AIXÒ NO HA PASSAT, A LA TOSA D'ALP

Manu Llabrés Laguarda

No sé si somio, però tinc la sensació que algú m'està tibant de la cama... De sobte sento clarament una dolorosa pessigada a la cama i automàticament etzibo una coça a l'aire. Els gralls de les bèsties i el soroll de les ales batent amb força per enlairar-se dirigeixen la meua vista cap als voltors... Voltors! Les pesades bestioties fugen d'allò que semblava un cos inanimat, el meu cos.

La sensació d'estar vivint un somni torna. Quan intento incorporar-me el cap em pesa i la sang sembla que vulgui sortir-ne. També em fa mal el turmell. Dec haver caigut, rodolat, tot em fa mal. Jec a terra, així el cap no em fa mal. Una estona, amb els ulls tancats, però movent de tant en tant alguna extremitat, no sigui cas que els voltors tornin pensant que ara sí que tenen el menjar a taula. Un paper plegat a la butxaca crida la meua atenció. En desplegar-lo, llegeixo: Del Paleolític a la romanització. La Tosa d'Alp.

Començo a recordar: la SEAS, l'autocar i la boira al capdamunt de la Tosa. Tots buscant el refugi, segurament a tocar, però on! Un 2 de juny ventós i fred com pocs. En un moment donat hem seguit la tàctica dels pingüins ajuntant-nos tots per aprofitar l'escalfor que desprenien els nostres cossos. Tots volíem ser al lloc de la Selma, al bell mig de la colla i ben calentona. Després ens hem dispersat per seguir buscant el refugi. Jo m'he apartat,

Dins l'espessor de la boira. Foto de Toni Royo.

segurament en una direcció equivocada, pensant que veia quelcom a l'espessor blanca i dec haver rodolat fins aquí, quedant inconscient.

Quanta estona deu fer que hi sóc? Són tres quarts de dues. Déu n'hi do. La Mireia deu estar molt preocupada. A veure el mòbil: sense cobertura, per variar. Tanta tecnologia per no res! Potser que em llevi i comenci a buscar els altres, tot i que ells també haurien d'estar buscant-me, no? Qui ho sap? Amb aquella boira compto que encara estant buscant el refugi del Niu de l'Àliga.

Amb aquests pensaments aconsegueixo incorporar-me. El cap no em fa tant de mal, però el turmell no sé si em permetrà anar gaire lluny. Miro al meu voltat, aquí no hi ha boira, però no reconec la zona. Aquest barranc deu donar al vessant del Berguedà. Venint de molt lluny sento uns lladrucs, que sembla que s'atansin: em vénen a buscar amb gossos?

Espero dret els meus rescatadors, però quan tinc a la vista els gossos, no fan cara de bons amics. Més aviat semblen gossos

salvatges (o llops?). Com puc, m'enfilo al pi que tinc a tocar. Entre branques i branquillons, aconseguixo quedar fora de l'abast de les gargamelles voraginoses, famolenques. Els gossos salvatges del Cadí, jo pensava que era una llegenda i aquí els tinc.

A veure si els companys de la SEAS, en sentir aquest xivarri, vénen a veure què carai hi passa, si no és que els fa por. Són tres gossos que salten tot ensenyant les dents i el més profund de les seves goles, a veure si enxampen un tros de carn. Sort que aquest pi és bastant atapeït i les seves branques no els permeten d'arribar al seu botí. Un quart gos, de pèl més clar, enuma la meua motxilla que havia oblidat per complet. Deu flairar-hi el meu entrepà. En pensar-hi, em ve una mica de gana, però aquests gossos en tenen més, que se'l mengin ells.

Burxant i clavant-hi les incisives, el gos de pèl clar aconsegueix arribar al seu objectiu. Automàticament els altres tres gossos s'adonen de la sort del seu company i s'organitza una lluita pel meu entrepà. L'espectacle sembla digne d'un reportatge televisiu, llàstima que no estigui en condicions de fruit-lo amb tranquil·litat. Mentrestant, la baralla s'aferrissa, però el gos esclarissat aconsegueix escapar-se i els altres salten darrere d'ell.

Mentre observo alleugerit com s'allunyen, la meua atenció capta un objecte metàl·lic: és un dels meus bastons! Amb molta cura i amb por que tornin els maleïts gossos, baixo del meu refugi aeri. El turmell em fa bastant mal, però amb l'ajuda del bastó me'n podré sortir. Ja ho deia en Ferran: on vas sense pals? El bastó sembla marcar el camí que dec haver

Els voltors. Foto de Manu Llabrés.

seguit en caure. Més amunt, en aquesta mateixa direcció, sembla que hi ha l'altre bastó. Això m'anima encara més i començo a remuntar la tartera. Abans recupero la motxilla, bé, el que en queda. Si explico que uns gossos salvatges l'han destrossat i s'han endut l'entrepà, em portaran a Sant Boi sense fer més preguntes. I pel que fa als voltors, també evitaré comentar-ho. Això no ha passat, a la Tosa d'Alp.

Sento xiulets més amunt. Això sí que em sona que m'estan buscant. Repeteixo mentalment la versió que explicaré: vaig separar-me del grup (sí, ja ho sé, no ho havia de fer i menys encara amb aquella boira espessa), vaig relliscar per una tartera i vaig rodolar fins perdre el coneixement. Punt i final.

Ha estat una sortida molt accidentada, dues desercions en començar la pujada forta, ara jo que em perdo i una mica més m'obro el cap, boira espessa, vent, fred de ple hivern, voltors, gossos salvatges... No em pensava pas que això de la SEAS pogués donar tant de sí quan ens hi vàrem apuntar.

QUAN EL TRAMVIA ARRIBAVA A VALLVIDRERA

Ferran de la Fuente Rigla

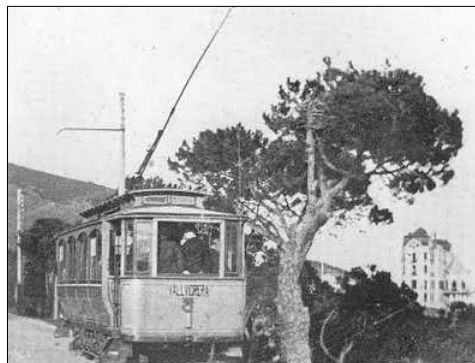
Entre els records de la meua infància, quan tenia uns cinc o sis anys, recordo el meu pare conduint un camió transportant sorra des de Can Tunis fins al Tibidabo per enllestir les obres que s'hi realitzaven. Algunes vegades em portava amb ell i quan això succeïa aquells dies esdevenien una festa per a mi.

Recordo que a la sortida de Vallvidrera cap al Tibidabo, al costat de la carretera apareixien unes vies de tramvia i uns quants pals de ferro rovellats per sostenir una catenària ja desapareguda.

La carretera va romandre invariada bastants anys així com aquelles vies les quals, en arribar a l'anomenat camí de Vallvidrera a Barcelona, desapareixien del costat de la carretera. Aquella via evidenciava clarament que, temps enrere, el tramvia havia arribat a Vallvidrera.

És possible que molta gent de la meua generació ençà desconeixin aquest fet si no van ser-ne assabentats pels seus pares o per gent gran.

Vallvidrera era, en aquells anys a cavall entre els segles XIX i XX, una població de moda per a molts barcelonins on s'esbargien els dies de lleure i no va disposar de transport públic regular des de Barcelona fins al 28 de febrer de 1905,

Tramvia a la carretera de Vallvidrera al Tibidabo. A la dreta es veu l'Ideal Pavillon.

quan la Companyia del Tibidabo va prolongar el tramvia que comunicava el final del carrer Balma amb el funicular del Tibidabo: el tramvia blau actual. El funicular funcionava des del 1901 i portava els barcelonins fins al parc d'atraccions instal·lat al cim de la muntanya.

La Companyia del Tibidabo, sabedora del projecte de funicular a Vallvidrera aprovat el 1892, però encara sense construir, va voler anticipar-se a aquest projecte i va ultimar l'arribada del tramvia de Vallvidrera, com ja s'ha dit, el 1905.

La línia sortia de l'estació inferior del funicular, l'actual plaça del Doctor Andreu, dita en aquell temps del Funicular, i per l'esquerra de l'estació pujava per l'actual carrer Manuel Arnús a la carretera de les Aigües el 1902. La carretera i el tramvia passaven per sobre del funicular per un pont. Després, el tramvia prenia el camí de Vallvidrera a Barcelona acabat l'any 1888 al mateix temps que la carretera de l'Arrabassada. Aquest camí, de fort pen-

Tramvia a la plaça de Vallvidrera. Les escales que comuniquen la plaça de Pep Ventura amb la de Vallvidrera encara no estaven construïdes.

dent, passa pel costat d'un edifici gran, l'Ideal Pavillon, aleshores un hotel. Pocs metres més amunt arriba a la carretera de Vallvidrera al Tibidabo. El tramvia baixava per l'esquerra cap a Vallvidrera pel davant de l'antic Hotel Vallvidrera —lloc de concentració del Barça entre els anys 1950 i 1970—, passava per «la Plaça de Dalt», on més tard es construiria l'estació superior del funicular, acabant el seu recorregut a la «la Plaça de Baix», ara de Vallvidrera. Va estar en funcionament fins al 1930.

Posats en el tema d'aquests antics tramvies que recorrien la serra de Collserola, també recordo l'existència d'una via a la carretera de l'Arrabassada i d'una cotxera de tramvies al costat de l'antiga carretera de la Vall d'Hebron a prop de l'inici de la carretera de l'Arrabassada. Els anys quaranta, aquesta cotxera estava plena d'antics cotxes de tramvia

en desús. La línia va estar en servei del 1912 al 1938, tenia l'origen a la plaça de Catalunya, pujava per la carretera de l'Arrabassada i arribava a l'antic casino construït al municipi de Sant Cugat del Vallès al vessant septentrional de Collserola, prop del terme de Barcelona.

El tramvia de Vallvidrera baixant pel camí de Vallvidrera a Barcelona.

MATINALS 2013-2014

Octubre	27	La sèquia de Manresa (Bages)
Novembre	17	Sortida literària als Rocs de l'Avi de Llaveneres (Maresme)
Desembre	8	Sortida cultural a Olèrdola (Alt Penedès)
	22	Circular pels turons de la vall de Sant Just (Collserola)
Gener 2014	19	Vall de can Güell (Ordal)
Febrer	2	Centre del massís de Garraf (Garraf)
	16	Vacarisses - Olesa (Vallès Occidental)
Març	2	Piera (Anoia)
	23	Balma i turó de l'Espluga (Serra de l'Obac)
Abril	6	Montserrat
Maig	25	Turó de Montfort (Montseny)
Juny	29	Excursió de cloenda de tot el dia al Berguedà

*Grup de la
matinal al cim
de l'Elefant de
Montserrat.
Foto de
Joaquim
Carbonell feta
el 24/3/2012.*

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 3 de juny de 2013

— Altes: César Hernández Esteban (1112), Rosa Marí Coll (1113) i Arnau Blanc Arquer (1114).

— Baixes: cap

— Després d'haver recollit durant les darreres activitats, les aportacions voluntàries dels socis per a la Fundació Joan Petit contra el Càncer Infantil, es decideix completar la nostra aportació fins a un total de 400 euros.

— Es decideix demanar al Consell Popular de Cultura la inclusió del criteri de poder subvencionar publicacions periòdiques al nostre poble per part de l'Ajuntament.

— El soci David Buenacasa presenta a la Junta el projecte d'iniciar una nova activitat sobre córrer a la muntanya sota el títol de SEAS Trail Running. La idea es considera molt interessant perquè pot atreure joves i es preveu fer la seva presentació el 13 de setembre al local.

— S'informa de la primera «Excursió en Família» que tindrà lloc el 29 de setembre anunciada amb el nom «Les fonts de Collserola».

— A la Marxa de Regularitat hi van participar 36 equips amb un total de 79 participants i 30 membres a l'organització.

— Per al jurat del Concurs fotogràfic es decideix incorporar Joan Bennassar en lloc de Josep Perarnau, ambdós de l'Agrupació fotogràfica de Sant Just.

Reunió del 1 de juliol de 2013

— Altes: Daniel Arbós Labairu (1115), Marina Feliu Calafell (1116) i Carles Fari-gola Goldstein (1117).

— Baixes: cap

— Hem rebut de la FEEC una subvenció de 279 euros per les 180 llicències tramitades durant l'any 2012.

— S'han celebrat les eleccions de la FEEC i ha resultat guanyadora la candidatura de Jordi Merino amb 48 vots enfront dels 33 de la de Jordi Quera, la qual va votar la SEAS. Gairebé el 50% de les entitats no van poder votar per no tenir les dades actualitzades en el registre de l'Esport.

— Es comenta que l'Ateneu s'ha adherit a la instància sobre el Dret a Decidir creada per la Generalitat, fent-nos així partíceps com la resta de seccions de l'Ateneu.

— A la presentació del torneig de la Fundació Joan Petit del 22 d'abril hi van col·laborar Montse Sala, Maria Garcia i Elisabeth Bart, i al Sopar Solidari de cloenda del 9 de juliol ho van fer Montse Sala, Maria Garcia i Romi Porredon.

— La SEAS ha participat de nou en els actes de la Flama del Canigó fent un re-lleu amb 10 companys.

— Ja està actiu el compte de la SEAS a Twitter (@SeasSantjust) creat per Bernat Macià, i al qual també es pot accedir des del nostre web.

— Es decideix participar en l'acte organitzat per SJXLI sobre la pujada a la Penya del Moro del 4 d'agost, on es farà un berenar i una observació dels estels. La SEAS s'encarregarà de guiar-hi els assistents des de can Ginestar.

— L'any vinent es compleixen els 50 anys d'ençà del reinici de les activitats de la Secció (abril de 1964), per la qual cosa es proposa fer algun tipus de commemoració tot aprofitant el sopar de motxilla del mes de setembre de 2014.

— Es decideix comprar per a la secció un GPS aprofitant el descompte que ens fa l'Editorial Alpina.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 79. No. 308

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.

Autoedició — Jordi Gironès

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

ÍNDEX

- Portada** — El Bassegoda des de prop de Talaixà. Foto de Jordi Gironès
- 02** — Calendari
- 03** — Noves activitats engrescadores, per Romi Porredon
- 04** — Excursió al Puig de Bassegoda, per Ramon Prat
- 09** — Calendari del cicle «La Minería a Catalunya» per al 2013-2014
- 10** — Això no ha passat, a la Tosa d'Alp, per Manu Llabrés
- 12** — Quan el tramvia arribava a Vallvidrera, per Ferran de la Fuente
- 14** — Calendari de les matinals 2013-2014
- 15** — Informació de la SEAS

La SEAS ha participat en els actes destinats a la Fundació Joan Petit del 22 d'abril (festa-torneig) i del 9 de juliol (Sopar Solidari). A la foto Maria Garcia, Montserrat Sala i Romi Porredon durant l'esmentat sopar.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.308 Setembre/Octubre 2013